

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 43. Rex Ludovicus Crassus moritur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

batur, pauperum pater, miserorum Sacul. XII.
 omnium præsidium, optimus Princeps, A.C. 1137.
 sæpe tempore nocturno vigil, sæpe inter
 calentes lacrymas orans. Ceterum Lo-
 tharii corpus in Saxoniam reuectum, &
 in Monasterio *Luter*, quod restaurave-
 rat, tumulatum.

§. XLIII.

Rex Ludovicus Crassus moritur.

In Francia Rex Ludovicus Crassus ab ex-
 peditione in Territorium Turonense
 suscepta rediens gravissimo profluvii *Suger. vit.*
 morbo per æstivos calores laborare cœ *Lud. p. 319.*
 pit. Multum orans & sæpe confitens *Oderic. l. 13.*
 peccata sua id unice a Deo flagitabat, ut *p. 912.*
 ad S. Dionysium deferri posset, ubi ante
 Sacra Martyrum corpora coronam Re-
 giam deponeret, & Sancti Benedicti ha-
 bitum indueret. Crescente vi morbi,
 timens ne subita morte occuparetur, Epi-
 scopos, Abbates & complures Presbyte-
 ros convocavit, peccata sua confessurus,
 & Viaticum accepturus, dumque omnia
 præparantur, ipse de cubili surgit, ve-
 stibus suis induitur, & Corpus Domini
 Nostri afferentibus occurrit; quæ res
 omnes in admirationem rapuit. In illo
 loco coram omnibus circumstantibus,
 Clericis Laicisque confessus, quod in ad-
 ministratione Regni plurima peccata
 commisisset, Filium suum Ludovicum
Hist. Eccles. Tom. XVI. E e e in-

Sæcul. XII. investivit, tradens ei anulum suum.
 A.C. 1137. Tum ad promittendum compulit, quod
 Ecclesiam & pauperes esset defensurus,
 cuilibet hominum jus suum conservatu-
 rus, & neminem de Domesticis Regiæ
 suæ carceri mancipaturus, nisi manifesti
 criminis reum. Omnem suam supelle-
 ctilem & vestimenta atque etiam amicu-
 la corporis intima egentibus donavit,
 Oratorii vero Regii ornatum pretiosissi-
 mum Abbatia S. Dionysii scripsit.

His peractis ante Corpus & Sanguinem Domini Nostri (nam post Missam paulo ante celebratam Sacra Mysteria ei fuerant allata) genu flectens, professionem Fidei edidit in hunc modum: *Ego Ludovicus peccator confiteor, dari unum verum Deum Patrem & Filium & Spiritum Sanctum; unam Personam de Sancta Trinitate, nempe Filium unicum, consubstantialem & coeternum Deo Patri, ex sacratissima Virgine Maria carnem assumpsisse, passum, mortuum fuisse, tertia die resurrexisset & ad Cælos ascendisset, sedere ad dexteram Dei Patris, atque ad iudicandum vivos & mortuos in terribili & ultima die venturum. Credo, hanc Sacratissimi corporis ejus Eucharistiam illud idem esse Corpus, quod assumpsit de Virgine, quod Discipulis suis, ut eorum anima & corpori uniretur, tradidit. Credo firmissime, hunc sacratissimum Sanguinem eundem*

dem esse, qui de latere ejus, in Cruce pen-
 dentis, defluxit, & bocce sacratissimo Via-
 tico in decessu meo muniri & contra aë-

Sæcul. XII.
 A.C. 1137.

reas potestates defendi ardentissime deside-
 ro. (*) His dictis, peccata sua confes-
 sus, Corpus & Sanguinem Domini No-
 stri recepit, & quasi convalescere cœpisset
 ad suum conclave rediit. Cum de-
 inde Melodunum atque Parisios profici-
 sceretur, incolæ omnes ex oppidis &
 vicis accurrebant, precibus Regem suum
 Deo commendantes. Ruricolæ relictis
 aratris advolabant vota facientes pro
 Salute Principis, qui subditis suis dulcem
 pacem conservaverat. Ita equo vectus
 Ludovicus ad Monasterium S. Dionysii
 pervenit, ubi ante arcas, ossa SS. Marty-
 rum continentes, prostratus, gratias egit

E e e 2

effulis

(*) Dieses Zeugniß eines Königs in Frankreich
 für die wesentliche Gegenwart des Fleisches und
 Blutes Jesu Christi im Heiligen Sacrament ist wi-
 der die Herren Protestanten anserlesen, und unwi-
 derleglich. Denn da kann man nichts entgegen se-
 hen, als etwan die einmal nicht erträgliche Antwort
 daß dieser König etwas von der Gegenwart Chri-
 sti im Heiligen Abendmal wider die Meynung der
 allgemeinen Kirche gealauhet hätte, und also ein
 Ketzer gewesen wäre, oder aber daß die ganze Kir-
 che geirret und aefehlet hätte; welches nur ein Mos-
 heim oder ein Lutherischer Uebersetzer des Fleury
 ohne allen Grund daher schwätzen kann.

Sæcul. XII. effusis lacrymis, suffragia eorum & præ-
 A.C. 1137. fidium in reliquum vitæ expetens.

Tunc vero adsunt Guilielmi Ducis Aquitaniæ Legati, qui literas afferentes Ludovicum Regem docebant, Guilielmum, suscepta ad S. Jacobum peregrinatione, in itinere morte fuisse occupatum; verum priusquam viæ se commisisset, & etiam in itinere constitutum, in ultimis codicillis mandavisse, ut in Regis potestate esset, filiam ipsius Alienoram cui vellet nuptui dare, & Aquitaniam suis conditionibus adjicere. Gratissimum Regi fuit, quod offerebatur, promisitque Principis defuncti filiam Ludovico filio suo natu majori in matrimonium datum esse. Quem abjecta omni mora iter arripere jussit cum comitatu, Regio Principe digno, possessionem Aquitaniæ aditurum, & matrimonium cum Alienora, latissimæ provinciæ hærede, consummaturum. Ceterum Guilielmus Dux in ipsa urbe Compostellensi ante Altare S. Jacobi, die Veneris, id est in Parasceve, seu nona Aprilis, eodem anno millesimo centesimo trigesimo septimo, animam reddidit. Scriptores recentiores hunc Guilielmum nunc ab ipsius parente, nunc a S. Guilielmo de Deserto, annis trecentis seniore, nunc a S. Guilielmo Eremita, anno millesimo centesimo quinquagesimo septimo fati functo, ex errore non

v. Boll. 10.
 Febr. to. 4.

Sup. lib.

LXV. §. 39.

non distinxerunt, & complures de eo fa-
 bulas literis mandarunt.

Sæcul. XII.
 A.C 1137.

Rex Ludovicus Crassus Parisios re-
 dierat, ubi ob intolerabiles mensis Julii
 æstus pristino morbo ingravescente ad
 extrema deductus, Stephano Episcopo
 Parisiensi & Gilduino Abbate S. Victoris,
 cui familiariter confiteri solebat, nam il-
 lud Monasterium a fundamentis Rex ex-
 citaverat, accersitis, peccata sua iterum
 exposuit, & Viaticum secundo accepit.
 Cupiebat quidem ad S. Dionysium deferri,
 ibique, ut votum editum impleret,
 habitu monastico vestiri; sed cum vis
 morbi hanc moram non concederet, hu-
 mum aulæo sterni, & cineres in figura
 crucis injici jussit, quibus a suis imposi-
 tus, formato Crucis signo expiravit, pri-
 ma die Augusti anno millesimo centesi-
 mo trigesimo septimo, annos natus cir-
 citer quinquaginta sex, postquam annos
 viginti novem Francis imperasset. Se-
 pulchrum est ad S. Dionysium. Vitam ve-
 ro ejus scripsit Abbas Sugerius, ex qua
 in officio ejus anniversario quædam le-
 ctiones recitabantur. Ludovicus filius
 ejus natu maximus, anno ætatis circiter
 decimo septimo, in Regno paterno succes-
 sit, quod annos quadraginta tres tenuit.
 Dicebatur Ludovicus junior, ut a paren-
 te suo discerneretur, ac cognomentum
 istud ei hodieque inhæret.

vit. p. 321.

Chron. Mau-
 rin. p. 382.

E e e 3

§. XLIV.